

**THOMAS
ERIKSON**

De
MILJARDAIR

Vertaling Corry van Bree

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Thomas Erikson, by Agreement with Enberg Agency
Oorspronkelijke titel: *Miljardären*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Corry van Bree
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Silas Manhood / Trevillion Images
Foto auteur: © Robin Berglund
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1469 2
ISBN 978 94 027 7105 3 (e-book)
NUR 330
Eerste druk mei 2024

Originele uitgave verschenen bij Bokfabriken, Malmö.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises U.L.C.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Op het moment dat hij bij de rand van de afgrond stond, besepte hij dat hij er niet klaar voor was om te sterven. Het zou niet op deze manier moeten eindigen. Zijn leven zou niet aan hem voorbij moeten flitsen. Het was een belachelijk cliché waarom hij nooit veel had gegeven. Daarom verraste het hem hoe snel de gebeurtenissen van de afgelopen weken door zijn hoofd flitsten, alsof hij een versnelde film op Netflix bekeek. Dat had hij niet verwacht.

Hadden ze hem ingehaald? Wisten ze welke weg hij had genomen? Hij dacht van niet.

Zijn kuitspieren deden pijn na de beklimming, maar hij had het niet aangedurfd om eerder te stoppen. Hij was bang voor wat er zou gebeuren als zijn achtervolgers hem inhaalden. Hij keek naar zijn kapotte handpalm, waarin een diepe snee zat doordat hij was gestruikeld en zichzelf had opgevangen. De knieën van zijn spijkerbroek waren beide gescheurd na een andere val. Hij had de auto een stuk lager laten staan omdat die niet hoger kon komen op het rotsachtige terrein, en hij was niet gewend aan dit soort fysieke activiteit.

Hij luisterde, maar hoorde niets. Misschien dachten ze dat hij naar beneden was gegaan in plaats van naar boven.

Hij keek naar beneden en zijn blik werd wazig. Zou het hier eindigen? Hij kon het niet geloven. Hij had alleen willen doen wat juist was. Waarom had hij zich ermee bemoeid?

Hij keek om zich heen in de steengroeve. Overal zag hij rotsen. Voor hem was een steile afgrond. Heel langzaam begon hij te beseffen wat er zou kunnen gebeuren. Hij had geen kans gehad om afscheid van zijn

vrouw te nemen. Had hij het haar maar verteld, maar hij had veel te lang gewacht, nagedacht, gepiekerd. Precies zoals hij altijd deed. Het was gedaan met hem.

Hij keek naar zijn handen. Ze trilden en er sijpelde bloed uit de snee.

Hij beet in zijn handrug.

Plotseling hoorde hij vlak achter de rots een brullende motor. Hij schrok, draaide zich om en staarde naar de bocht. Vervolgens draaide hij zich weer naar de afgrond. Die leek krankzinnig hoog. Zou hij een kans hebben om een sprong te overleven?

Hij knipperde de tranen uit zijn ogen, slikte moeizaam en dwong zichzelf om zijn emoties te bedwingen.

Achter de rots klonken ruwe stemmen en daarna luid motorgebruik toen iemand alles op alles zette om de rots met zijn crossmotor te bedwingen.

Ze hadden hem ingehaald.

De forse man die het wapen vasthield was de leider. Hij was genadeloos. Hij had blijkbaar in zijn kostuum en op lage schoenen op de motor gereden en had zijn helm voorzichtig op het zadel gelegd. Hij had een zwarte, verzorgde baard en zijn relatief lange haar was in zijn nek in een paardenstaart gebonden.

De andere vier van de bende zagen eruit zoals je zou verwachten van een stel criminelen. Ze waren allemaal gewapend en zagen er verbeten uit. Onbewogen.

Hij had voldoende films gezien om te weten wat er van hem werd verwacht en stak zijn handen in de lucht. 'Jullie hoeven dit niet te doen,' zei hij.

De leider trok zijn wenkbrauwen op. 'Dat moeten we wel. Je hebt iets wat wij willen hebben en daar moeten we helaas over praten.'

'Oké, laten we erover onderhandelen,' zei hij met een schrille stem, waarna hij zijn keel schraapte.

De leider veegde iets van de mouw van zijn colbert. Zijn zijdezachte stem had een soort onderliggende schorheid. ‘Dat zou inderdaad beter zijn, maar wat denk je te kunnen bieden?’

‘Wat willen jullie hebben?’

De leider liet het wapen zakken en legde het naast de zwarte helm op het zadel. Hij opende zijn colbert en stopte zijn handen in de zakken van zijn broek.

Vijf tegen een – dit was belachelijk. Een van hen had de klus zonder meer kunnen klaren.

‘Wat denk je van de garantie dat je krankzinnige ideeën niet bij anderen terechtgekomen zijn? We kunnen je tenslotte niet laten rondlopen als je er zomaar van alles uitkraamt, toch?’

Zijn ogen schoten snel naar links en weer terug.

‘App, app, app,’ zei de leider terwijl hij zijn wijsvinger waarschuwend voor zijn gezicht heen en weer bewoog. ‘Je bent van plan om te ontkennen dat je met anderen gepraat hebt, maar dat zou heel onverstandig zijn, vind je ook niet?’

De man schudde zijn hoofd.

Hij had nooit gedacht dat een man die zo lang was zo snel kon bewegen. Een grote hand kneep zijn keel dicht en hij kreeg geen adem meer. Hij staaarde naar de haren op de handrug van de leider en probeerde zijn armen vast te pakken, maar het was hopeloos.

‘Dit is wat ik denk. Het zou logisch zijn dat je het aan je vrouw verteld hebt. Overtuig me ervan dat je dat niet gedaan hebt,’ zei de leider zonder ook maar één keer adem te halen.

Hij slikte. Eén keer, twee keer. Daarna lukte het niet meer. De waarheid was dat hij haar niets had verteld. Hij had niet geweten wat hij moest zeggen.

Misschien zag de crimineel een verandering in zijn blik, misschien merkte hij het aan de reacties van zijn lichaam. De man met de zwarte baard in het marineblauwe kostuum greep zijn keel nog steviger vast en knikte langzaam. ‘Waarmee wil je onderhandelen? Geef me iets, anders hebben we niet veel keus en dat zou ontzettend vervelend zijn.’

Ineens voelde hij zich vreemd kalm worden. Een soort innerlijke kracht mobiliseerde zich en nam zijn spraak en gedachten over, en hij vertelde: waar hij alles had verstopt, welke informatie hij had verborgen, de dag waarop hij van plan was geweest het aan de autoriteiten te geven. Hij vertelde het hele verhaal, van het begin tot het eind. 'Beloof je dat je mijn vrouw met rust laat?' vroeg hij ten slotte.

De forse man greep hem bij zijn schouder en draaide hem om zodat hij naar de afgrond keek. Hij duwde een arm achter zijn rug. 'Ik denk dat je me moet vertrouwen,' fluisterde hij met zijn schorre stem in zijn oor. Daarna gaf hij de man een harde duw zodat hij in de afgrond verdween.

1

DONDERDAG

‘Vandaag is Joseph Carling aanwezig, de diplomatenzoon die meer dan vijftig keer verhuisd is en het grootste gedeelte van de wereld gezien heeft. Tegenwoordig is hij gedragswetenschapper en mentor voor topmanagers in het bedrijfsleven van heel Europa. Hij geeft momenteel een nieuwe lezing over het onderwerp manipulatie. Onze presentatoren praten met hem over psychopaten in het bedrijfsleven.’

Het bericht, dat vooraf was opgenomen, weerklonk in de studio. De reclamepauze duurde drie minuten. Carling had geteld: 180 seconden, waarna dezelfde jingle werd ingezet. Hij had er nu al genoeg van. Bovendien was hij helemaal niet meer dan vijftig keer verhuisd. Vijfentwintig keer misschien, maar meer niet.

‘Dus, waarom worden sommige mensen psychopaat?’ herhaalde de zwaar opgemaakte presentatrice de vraag die voor de reclame onbeantwoord was gebleven. Haar haar was zo geblondeerd dat het van dichtbij niet op echt haar leek, maar eerder op iets wat je bij een etalagepop in een winkel zou verwachten.

Joseph Carling ontmoette de blik van de presentatrice en dacht voor de vierde keer: ze heeft lichtbruine ogen. Hij zorgde er ook voor om een blik op de mannelijke presentator te werpen, een jongeman in opvallend strakke kleding. Als hij zonder na te denken zou ademhalen, zou dat een storm aan reacties van de kijkers veroorzaken. Hij heeft donkerblauwe ogen, dacht Carling.

Carling was in het programma om de aanwezigheid van psychopaten in het bedrijfsleven te bespreken. Hij had natuurlijk ja gezegd. Het

was een goede manier om zichzelf en zijn innerlijke onrust uit te dagen. Nu zat hij hier terwijl het schijnwerperlicht in zijn ogen scheen en hij het zweet onder zijn overhemd naar beneden voelde stromen. Hij laste een kunstmatige pauze van precies twee seconden in. Eén, twee. Als hij te lang wachtte zou een van de presentatoren hem onderbreken om een nieuwe vraag te stellen. ‘Ze worden voornamelijk zo geboren,’ zei hij. ‘Bij psychopaten stuurt de amandelkern negatieve gevoelens op een andere manier dan bij ons. Ze voelen geen stress, zorgen of angst zoals wij dat doen.’

‘Maar...’ onderbrak de mannelijke presentator van het populairste ochtendprogramma van het land hem. ‘Hoe genees je deze aandoening dan?’

Carling spreidde zijn handen. ‘In de jaren zeventig van de vorige eeuw hebben ze het met therapie geprobeerd, maar dat experiment werd al snel weer gestopt.’

Intens blonde Jenny fronste haar wenkbrauwen. ‘Waarom was dat?’

‘De psychopaten leerden alleen meer manieren om anderen te manipuleren.’

‘Bedoel je dat de psychologen het bij het verkeerde eind hadden?’

‘Psychopathie kan niet genezen worden. Waarom zou een wolf zijn tanden willen laten vijlen? Waarom zou een kat zijn nagels willen laten knippen? Als je op de savanne tegenover een hyena staat, helpt het niet om hem als een verkeerd begrepen pelsdier te beschouwen. Je wilt weten wat er met die levensgevaarlijke tanden op je afkomt.’

‘En dat brengt ons op het tweede probleem met psychopaten, nietwaar?’ zei de mannelijke presentator. Hij wees met een ‘je bent slim’-vinger naar Carling.

‘Precies. Een psychopaat ziet er niet uit als Hannibal Lecter. Veel vaker ziet hij er precies zo uit als jij.’ Carling grinnikte inwendig. Hij genoot van het verraste gezicht van de presentator. Knap, goedgekleed en met een glimlach. ‘Hij lijkt overal in te passen.’ Carling liet zijn stem dalen en keek samenzweerderig om zich heen. ‘Wie weet welke geheimen je in werkelijkheid met je meedraagt?’

De twee presentatoren lachten zenuwachtig.

Carling verzweg dat de media – en niet in het minst de televisie, waarop je goed zichtbaar was – aanzienlijk meer mensen met zowel psychopathische als narcistische trekken aantrok dan andere branches. Bij televisiezenders over de hele wereld wemelde het van de mensen met een pathologische behoefte om gezien te worden, en sommigen gingen daarvoor over lijken.

‘Ik heb gehoord dat psychopaten over het algemeen aantrekkelijker zijn dan gewone mensen,’ zei Jenny.

Carling zou het eigenlijk met haar eens moeten zijn, want dit was televisie, maar de opmerking was nogal onnozel. ‘Waar heb je dat gehoord? Natuurlijk, ze kunnen opvallend charmant zijn en hoewel ze niet dezelfde gevoelens als gewone mensen hebben, zijn ze uitstekend in staat om te leren hoe wij functioneren en daar misbruik van te maken. Ze weten bijvoorbeeld wanneer ze moeten glimlachen. Aan de andere kant kunnen ze moeite hebben om op een natuurlijke manier te lachen, omdat lachen een mechanisme is dat moeilijker te controleren is.’

‘En charme in combinatie met zelfvertrouwen is aantrekkelijk,’ voegde Jenny eraan toe.

Carling glimlachte en deed zijn best om niet te overdrijven. ‘Iedereen kan gemanipuleerd worden.’

‘Na wat je verteld hebt, denk ik dat ik een psychopaat zou herkennen,’ zei de mannelijke presentator zelfverzekerd.

‘Misschien wel, maar het is gemakkelijker om iemand te manipuleren dan om hem ervan te overtuigen dat hij gemanipuleerd is.’

De presentatoren keken elkaar aan en Carling besloot op een minder confronterende toon verder te gaan.

‘Kijk naar langetermijnpatronen,’ zei hij. ‘Vergelijk wat iemand zegt met wat hij doet. Als er te veel afwijkingen zijn, zou je misschien helemaal niet in de buurt van die persoon moeten komen. Als het verkeerd voelt, dan is dat beslist ook zo.’

‘Maar hoe kun je dat weten?’ drong de presentator aan.

Carling besloot een verhaal te vertellen. ‘Een kikker staat aan de oever van de rivier. Een schorpioen komt naar hem toe en zegt: “Ik moet ook naar de overkant, kun je me meenemen?” De kikker zegt na enige aarzeling: “Oké, maar alleen als je belooft me niet met je angel te steken.” De schorpioen zweert dat hij dat niet zal doen, dus neemt de kikker hem op zijn rug en begint te zwemmen. Halverwege steekt de schorpioen de kikker, die verlamd raakt en niet verder kan zwemmen. Terwijl ze naar de diepte zinken, vraagt de kikker: “Waarom heb je dat gedaan? Je had beloofd me niet te steken. Nu verdrinken we allebei.” De schorpioen antwoordt: “Ik ben een schorpioen en schorpioenen steken nu eenmaal. Dat wist je toen je me meenam.”’

De mannelijke presentator forceerde voor alle zekerheid een glimlach, maar de frons tussen zijn wenkbrauwen maakte duidelijk dat hij de pointe niet begreep. ‘En wat is de moraal van dit verhaal?’

‘Dat je niet naïef moet zijn. Als iets te mooi klinkt om waar te zijn, dan is het dat waarschijnlijk ook.’

2

Zes uur later, na een paar afspraken in Stockholm, stopte Carling voor het hoge ijzeren hek van de villa van de familie Bromarck in Örebro. Georg Bromarck woonde een stukje buiten het stadscentrum in een villa die in het midden van de negentiende eeuw was gebouwd door de eigenaar van een ijzerfabriek die gezegend was met een bijzonder groot gezin. De laatste kilometer had hij langs een ijzeren hek op een prachtige stenen muur gereden. De planten vormden een dichte groene wand en nu het laat in de zomer was zag je van buitenaf niets van het landgoed. Georg Bromarck, die aandacht ooit heerlijk had gevonden, vermeed tegenwoordig de openbaarheid.

Carling reed langzaam naar de drie meter hoge smeedijzeren poort. Uit een luidspreker in de linkerpaal klonk een schrapend geluid, waarna de poort openging en hij het zorgvuldig geharkte grind op reed.

Na een flauwe bocht tussen de dichte begroeiing door werd de stenen villa met drie verdiepingen zichtbaar. Carling, die zelf op een vrij groot en tegenwoordig min of meer verlaten familielandgoed in Västmanland woonde, vroeg zich zoals altijd af hoe groot dit indrukwekkende huis eigenlijk was. De totale oppervlakte had waarschijnlijk een omvang ter grootte van twee of drie normale villatuinen.

Terwijl hij naar het landhuis reed, zag hij Georg Bromarck op het balkon boven de ingang staan. Hij stak zijn hand op.

Hij parkeerde de auto naast de indrukwekkende granieten trap en stapte uit. Een vrouw van in de zestig opende de hoge eiken deur en

keek naar buiten. Siri, die al jarenlang niet alleen Georgs secretaresse, maar ook zijn huishoudster was, glimlachte naar hem en spreidde haar armen uitnodigend. Haar donkere kroeshaar begon grijs te worden. Hij keek naar de kleur van haar ogen. Grijsblauw, dacht hij. Ze zijn grijsblauw.

‘Ik heb je vanochtend op de televisie gezien. Je was net zo knap als altijd. Je zou kunnen denken dat je nog steeds op de militaire academie zat. Waarom ben je al zo lang niet bij me langs geweest?’ vroeg ze terwijl ze streng naar hem keek.

‘Ik ben hier in maart toch nog geweest?’ zei Carling terwijl hij zich voorzichtig uit de verstikkende omhelzing bevrijdde. Hij mocht Siri graag. Ze was een fantastische vrouw, maar haar fysieke manier van doen gaf hem altijd een enigszins ongemakkelijk gevoel.

‘Is er inmiddels een vrouw in je leven?’

Hij gaf geen antwoord en ze ging met een verwijtende glimlach verder. ‘Op een bepaald moment moet je verdergaan. Je bent te jong om alleen te zijn. Misschien ontmoet je morgen iemand.’

‘Wordt het zo’n soort feest?’ Carling was er zo aan gewend om alleen te zijn dat hij er nauwelijks nog over nadacht. Het was zoals het was.

Siri gaf een kneepje in zijn arm. ‘Hij wil voor het feest nog met je praten.’

‘Is hij in zijn werkkamer?’

Siri draaide haar hoofd om en kreeg een andere blik in haar ogen. De hal was prachtig en zo ruim dat er een kleine villa in zou passen. Het plafond was zeven meter hoog en de trap was een koning waardig.

Carling zag dat Siri’s linkervuist gebald was. Als ze nog iets wilde vertellen, dan zou ze dat toch wel doen, of hij er nu naar vroeg of niet.

‘Hij is de laatste tijd zichzelf niet,’ zei ze met een gebaar naar de hal. Ze gingen naar binnen.

Hij wees naar de gang die bij Georgs kantoor eindigde. Lange wandtapijten hingen vanaf het plafond naar beneden, in een hoek stond een harnas, zwaarden en schilden sierden de muren. Het was een waar eldorado voor geschiedenisliefhebbers.

Siri knikte, waarna ze zich abrupt omdraaide en achter een andere deur verdween.

Het was heel raadselachtig. Iets voelde anders in Villa Bromarck.

3

Zodra Carling over de drempel stapte, zakten zijn schoenen een centimeter weg in het hoogpolige tapijt. Door het donkerrode geruite behang en de pompeuze chesterfieldbanken leek de kamer veel op een Britse herenclub.

Georg Bromarck liep naar hem toe. Hij was net zo onberispelijk gekleed als altijd, in een driedelig kostuum met precies de juiste krijtstrepen en elegante schoenen die perfect bij zijn kleding pasten.

Carling keek in de staalblauwe ogen en reageerde op wat hij zag. Er was iets anders aan de bijna vijfenzeventigjarige industrieel. Zijn wangen waren enigszins ingevallen en het leek alsof hij een beetje krom liep. Zijn handdruk was echter net zo stevig als altijd.

‘Heb je die oude bak nog steeds?’ vroeg Georg. ‘Bekogelen ze je niet met verf als je daarin rondrijdt?’

‘Mijn oude auto?’ Zijn oude Land Rover Defender was van 1947. De robuuste stijl van de auto sprak hem aan. Het was een perfecte bescherming tegen alles wat hem kon overkomen als hij in een gewone auto zou zitten. Wat dat alles was wist hij niet precies, het was vooral een gevoel. ‘Ik heb vorig jaar de helft van mijn fortuin uitgegeven om de auto te laten ombouwen naar elektrisch. Om dat rendabel te maken, moet ik er minstens tot mijn honderdvijftigste in rijden.’

‘Jij en je Engelse auto’s. Hoe gaat het met de restauratie van dat andere wrak?’ vroeg Georg. Hij had het over de verwaarloosde Jaguar cabrio van zijn opa die Carling achter een paar hooibalen in de schuur had gevonden.

‘Die is het financiële equivalent van een bodemloze put. Laten we het over iets anders hebben.’ Carling schudde zijn hoofd. ‘Siri zag er bezorgd uit.’

‘Die vrouw is bezorgd geboren,’ zei Georg geamuseerd. ‘Ze verliest me geen moment uit het oog en volgt elke stap die ik zet, maar ik ben een winnaar.’

‘Ja, dat zeg je altijd.’

Carling was ervan overtuigd dat deze instelling Georg ondanks zijn gebrekkige opleiding naar de top had gebracht. Hij was straatarm geweest en had meer en meer, langer en langer, harder en harder gewerkt. Hij had zich volledig ingezet, was in de bouwsector begonnen, had een aantal onverwacht succesvolle projecten uitgevoerd en had veel geld verdiend. Hij werd bekend als iemand die extreem veel risico’s nam, maar ook als een slimme zakenman toen hij succesvol was in projecten waartegen alle anderen nee zeiden.

Het begin van Georgs ondernemerschap was zo vol mogelijkheden geweest dat er maar één richting mogelijk was: naar voren. Gaandeweg werden de risico’s die hij nam groter. Hij begon in de scheepvaart met behulp van het geld dat hij met zijn aannemerswerk verdiend had. Hij kocht vastgoed. Hij begon heel veel geld te verdienen. Hij leerde om, als ze voor de overname van een bedrijf rond de tafel zaten, zich voor te doen als een boerenkinkel. Het was de meest winstgevende truc die hij had ontdekt. Carling had hard gelachen om sommige verhalen van Georg.

Het had een tijdje geduurd voordat Carling beseftte dat Georg niet goed kon rekenen. Hij had de basisschool nauwelijks afgemaakt. Hoe was hij dan in staat om projecten ter waarde van tientallen miljoenen kronen te beoordelen? Toch stroomde het geld binnen. Georg was niet van plan om net als zijn vader te eindigen, had hij uitgelegd toen Carling hem naar zijn drijfveer vroeg. Zijn vader was een eerlijke man die zijn hele leven hard had gewerkt maar nooit iets had overgehouden. Hij was tot hij stierf loyaal en standvastig geweest, maar had niets nagelaten.

Carling wilde ook niet eindigen zoals zijn vader. De man was gerespecteerd geweest, maar was tegelijkertijd niet geliefd en werd door sommigen zelfs gevreesd. De oude diplomaat Carling was eenzaam in zijn bed gestorven.

Georg wees naar de deur. 'Laten we een wandeling gaan maken.'

Een wandeling betekende ronddwalen door het kolossale huis. Carling knikte naar twee mannen die ramen aan het lappen waren. Een andere man verzorgde de planten in de villa.

Ze passeerden een deur en kwamen in een salon met een vier meter hoog plafond die vol stond met meubels die er allemaal uitzagen alsof ze uit de achttiende eeuw kwamen. Carling zag dat het stijlmeubels waren. Replica's uit de jaren twintig van goede kwaliteit, maar toch replica's.

Op het moment dat hij het dacht, schaamde hij zich ervoor. Dit was precies het soort snobisme dat hij verafschuwde. Oud geld had altijd neergekeken op nieuw geld, zelfs als die hoeveelheid nieuw geld ver boven het oude geld uitsteeg. Misschien was dat trouwens wel de reden.

Op een gebeeldhouwde commode stond een ingelijste foto van een iets jongere Georg Bromarck samen met een heleboel mensen. Carling stond in het midden van de foto, die was genomen tijdens hun eerste ontmoeting, een ontmoeting die hen beiden had veranderd. De herinnering kwam heel even bovendrijven. Hij slikte.